

Sygn. akt VI Ka 453/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SO Edyta Gajgał

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2014 r.

sprawy **S. K. (1)**

oskarżonego z art. 183 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 27 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII K 722/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. K. (1) uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną,

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516, 60 zł w tym 96, 60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 453/14

UZASADNIENIE

S. K. (1) został oskarżony o to, że:

w bliżej niesprecyzowanym okresie 2012 r. w G., woj. (...), wbrew przepisom Ustawy o odpadach oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń Ministra Środowiska, kilkakrotnie usunął na teren działki rolnej o numerze ewidencyjnym (...) odpady poremontowe w postaci odpadów betonu, gruzu betonowego, gruzu ceglanego, zmieszanych odpadów z betonu, gruzu cegielnianego, odpadowych materiałów ceramicznych, smoły, odpadowej papy oraz odpady zawierające substancje niebezpieczne w postaci azbestu, powodując tym samym zagrożenie istotnego obniżenia jakości wody i powierzchni ziemi,

to jest o czyn z art. 183 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie VIII K 722/13:

S. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. M. kwotę 619,92 zł;

na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego wniósł apelację prokurator. Zarzucił orzeczeniu Sądu Rejonowego:

błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony S. K. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion występku z art. 183§1 kk, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do czynienia takich ustaleń, co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,

błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku a polegający na przyjęciu, iż oskarżony S. K. (1) dokonywał nielegalnego wywożenia i wyrzucania odpadów na teren działki nr (...) w G. nawet w 2007 lub 2008r, a w każdym razie przez dniem 04 lutego 2011r podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym zeznania przesłuchanych świadków jak i informacje o dotychczasowej karalności oskarżonego, ustaleniu takiemu przeczą, co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu,

obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 183§1 kk poprzez niezasadne przyjęcie, iż zawarte w nim znamię obniżenia jakości wód musi zostać zrealizowane w stopniu znacznym, podczas gdy przywołany przepis ustawy wymaga li tylko stopnia istotnego, co skutkowało zaakceptowaniem przez Sąd I instancji wadliwie sformułowanej w tym względzie opinii biegłego oraz dalszym stwierdzeniem, że zachowanie oskarżonego S. K. (1) nie zrealizowało opisane znamienia przedmiotowego czynu zabronionego i jego niesłusznym uniewinnieniem,

obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, tj. art. 7, 167 i 410 kpk polegającą na dokonaniu ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o niepełny i wadliwie, dowolnie oraz wybiórczo oceniony materiał dowodowy, co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,

obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku tj. art. 400§1 kpk w zw. z art. 5§1 pkt 4 kpow polegającą na wydaniu w sprawie wyroku uniewinniającego oskarżonego S. K. (1) pomimo faktu stwierdzenia popełnienia przezeń - wedle Sądu – przedawnionego wykroczenia z art. 154 lub 155 kw zamiast wyroku stwierdzające4go popełnienie przezeń takiego czynu i umarzającego postępowanie karne z uwagi na rzekomo stwierdzone przedawnienie karalności.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Wbrew zarzutowi apelacji to właśnie w toku postępowania przed sądem zebrano wyczerpujący materiał dowodowy, który pozwolił na ocenę czy zarzucane oskarżonemu zachowanie wyczerpuje znamiona zaproponowanej przez rzeczownika oskarżenia publicznego kwalifikacji czynu – z art.183§1 k.k.

Trafnie sąd rejonowy zauważa, iż fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma opinia biegłego z zakresu inżynierii sanitarnej i ochrony środowiska J. D., który to dowód został dopuszczony i przeprowadzony w trakcie postępowania przed sądem I instancji. Biegły ten w swojej opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 27.06.2014r. (k.172-173) wskazał, że rów, w którym znajdowały się odpady zapełniany był przez wiele lat. Zgromadzonych jest tam ok. 300 ton odpadów, wg biegłego zapełnianie przedmiotowego rowu trwało przynajmniej

25 lat. I dopiero taka ilość odpadów zdaniem biegłego może w sposób istotny negatywnie oddziaływać na wody powierzchniowe i podziemne. Zarzucane zaś niniejszą sprawą zachowania oskarżonego były zaledwie częścią w procesie gromadzenia odpadów. W tej sytuacji w ocenie sądu odwoławczego całkowicie bezzasadnym jest zarzut obrazy prawa materialnego - art.183§1 k.k. (pkt II c) apelacji prokuratora. Warto w tym miejscu przypomnieć, że powszechnie w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie formułowany wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje poczynionych przez sąd meriti ustaleń faktycznych.

Art. 7 k.p.k. (określający zasadę swobodnej oceny dowodów) stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego

Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tylko wtedy, gdy: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy główniej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), c) jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Pogląd taki, który Sąd Okręgowy w całości podziela, wyraził Sąd Najwyższy w nadal aktualnym wyroku z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95 (OSN PiPr 1996/10/10; por. także - wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r. , sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 1991/7-9/41).

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok Sądu Najwyższego z 24.03.1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995 poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze dowolności. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego lecz wykazanie , jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 22.01.1975r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975 poz. 58).

Dokonana przez sąd I instancji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zdaniem sądu odwoławczego jest oceną prawidłową pozostająca pod ochroną art. 7 k.p.k. przede wszystkim wskazać należy, iż słusznie sąd ten nie dostrzega w zgromadzonym materiale dowodowym możliwości przypisania oskarżonemu zachowań zarzucanych mu aktem oskarżenia. Przesłuchani w sprawie świadkowie nie potrafili potwierdzić, że w 2012r. oskarżony wwoził na teren działki rolnej należącej do J. B. odpady poremontowe. Świadkowie ci: S. K. (2), G. M., S. F. zeznali jedynie, iż sam oskarżony „chwalił się”, że wwoził gruz na teren przedmiotowej działki. Jednakże z zeznań tych świadków nie sposób ustalić, ani kiedy zdarzenia te miały miejsce, ani jakie ilości gruzu zostały przez oskarżonego wwieziane. Trafnie sąd rejonowy wskazuje przy tym na fakt, że takie działanie oskarżonego nie mogło być niezauważone przez właściciela przedmiotowej działki rolnej – J. B., gdyż jedyna droga prowadząca do miejsca składowania odpadów prowadzi praktycznie przez zagrodę J. B., a ze względu na posiadanie przez niego stróżującego psa przejechanie przez tą drogę w sposób niezauważony jest niemożliwe. W tej sytuacji słusznie sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do wywożenia na przedmiotową działkę niewielkiej części odpadów wspólnie z J. B., pozbawiając tym samym waloru wiarygodności zeznań świadka J. B..

W ocenie sądu odwoławczego w wywiezionym środku odwoławczym prokurator nie wskazał jakim kryteriom ocen zawartym w art. 7 k.p.k. nie odpowiada dokonana przez sąd rejonowy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W rzeczywistości wywieziona przez oskarżyciela publicznego apelacja stanowi polemikę (choć uprawnioną) z oceną dowodów dokonaną przez sąd meriti.

Reasumując stwierdzić należy, że właściwie oceniony przez sąd I instancji materiał dowodowy dał asumpt do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, iż oskarżonemu S. K. (1) nie można przypisać popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 183§1 k.k. powyższe czyny bezzasadnym zarzuty apelacji wskazane w pkt II a) i b).

Wyżej już wskazano, że to właśnie sąd rejonowy czyniąc zadość zasadzie obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) przejawiając inicjatywę dowodowa (art. 167 k.p.k.) dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu inżynierii sanitarnej i ochrony środowiska J. D.i dopiero tak zebrany kompletny materiał dowodowy stanowił podstawę wyroku (art. 410 k.p.k.). W tej sytuacji jako oczywiście bezzasadny należało uznać zarzut apelacji wskazany w pkt II d) wywiezionego przez prokuratora środka odwoławczego.

Nie doszło również zdaniem sądu odwoławczego do naruszenia wskazywanych przez skarżącego w pkt II e) apelacji przepisów art. 400§1 k.p.k. w zw. z art. 5§1 pkt 4 k.p.ow. poprzez zaniechanie wydania wyroku umarzającego postępowanie. Przede wszystkim wskazać należy, że wbrew wywodom apelacji sąd I instancji nie poczynił ani w treści zaskarżonego wyroku ani w treści jego pisemnego uzasadnienia ustaleń odnośnie tego, że oskarżony S. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona któregoś z wykroczeń (z art. 154 k.w. lub 155 k.w.). Zdaniem sądu II instancji sąd rejonowy nie był w ogóle uprawniony do czynienia tego typu dywagacji, gdyż z uwagi na postawiony przez prokuratora konkretny określony czasowo (w 2012r.) zarzut byłoby to wyjściem poza granice skargi.

W tej sytuacji apelacja prokuratora z uwagi na swą oczywistą bezzasadność nie podlegała uwzględnieniu, a tym samym zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na ustanowienie oskarżonemu obrońcy z urzędu i jego udział w rozprawie przed sądem odwoławczym na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 29 maja 1982r. prawo o adwokaturze sąd okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516,60zł., w tym 96,60zł. podatku od towarów i usług albowiem koszty tej obrony nie zostały opłacone.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art.636§1 k.p.k.